

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **S. I. R.**
státní příslušnost Bangladéžská lidová republika
zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem
sídlem 702 00 Ostrava, Stodolní 834/7

proti
žalovanému **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2021 č. j. OAM-622/ZA-ZA11-HA10-2020, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Žalobce obecně namítal, že správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a porušil § 3 správního řádu, porušil rovněž povinnost danou mu § 4 odst. 1 správního řádu, dále obecně uvedl, že při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedl jako účastník řízení, čímž porušil povinnost danou mu § 50 odst. 4 správního řádu. Obecně správnímu orgánu rovněž vytkl, že v dostatečné míře neuvedl důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů jak ukládá § 68 odst. 3 správního řádu, obecně rovněž namítal, že správní orgán v rozhodnutí neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námítkami účastníka řízení a jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí a tak došlo rovněž k porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce dále bez bližší konkretizace vyslovil názor, že především splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu stanovené § 12 zákona o azylu, že v jeho případě nelze vyloučit ani možnost udělení mezinárodní ochrany dle § 13 zákona o azylu, tj. za účelem sloučení rodiny, případně humanitárního azylu ve smyslu § 14 nebo také doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, jak je zřejmé ze spisového materiálu. Konstatoval, že v České republice pobývá již 10 let, z toho necelých 5 let zde žil na základě povolení k trvalému pobytu, které mu bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 6. 2020 zrušeno. Zdůraznil rovněž, že v České republice žije celá jeho rodina, jeho otec a 3 bratři, přičemž otec zde žije na základě povolení k trvalému pobytu a bratři N. a M. mají již uděleno občanství České republiky.
2. Žalobce dále konstatoval k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že zásadním je skutečnost, že v zemi původu nikoho nemá, celá rodina žije na území České republiky, z Bangladéše odjel ve velmi mladém věku poté, co mu umřela matka a otec již v té době žil na území ČR. V Bangladéši nemá žádné příbuzné, ani známé, ani přátele. Na svou rodinu, jejíž příslušníci žijí na území České republiky, je velmi citově vázán. Žalobce se dále vyjádřil k trestné činnosti, za kterou byl odsouzen a která následně vedla k tomu, že mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Přestože je rozsudek Okresního soudu v Ostravě ve věci sp. zn. 72 T 50/2019, jímž byl uznán vinným, v právní moci, fakticky s rozsudkem nikdy nesouhlasil. V žalobě tvrdil, že byl křivě obviněn a hodlá rozsudek zvrátit obnovou řízení. Žalobce se dále vyjádřil k rodinným vazbám na území České republiky, doplnil, že v zemi původu nemá žádné zázemí. Žalovanému vytkl, že všechny tyto skutečnosti vůbec nebral v úvahu. Namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí obecně konstatoval, že tvrzeným důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu na území České republiky, neboť v důsledku trestné činnosti mu bylo zrušeno dříve udělené povolení k trvalému pobytu. S tímto závěrem žalovaného nesouhlasí a považuje jej za nesprávný. Vyslovil názor, že v jeho případě jsou splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu dle § 13 zákona o azylu a je možno rovněž aplikovat ust. § 14 zákona o azylu, případně splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu.
3. Žalobce dále namítal, že s ohledem na zprávy o stavu dodržování lidských práv a bezpečnostní situaci mu v Bangladéši, kde vládne autoritativní a aristokratický režim, který nedodržuje lidská práva, práva jednotlivce a jsou tvrdě potlačovány jakékoliv demonstrace projevující jakýkoliv názor, veřejnou aktivitu, hrozí mu v případě návratu nebezpečí,

neboť mnoho let žije na území ČR a tímto se změnilo jeho uvažování a vnímání. Proto nebude schopen bezprávi akceptovat a tím se stane osobou nežádoucí. Správní orgán však toto vůbec nebral v úvahu, což činí rozhodnutí nepřezkoumatelným.

4. Žalobce rovněž poznamenal, že v České republice má delší dobu známost s občankou České republiky, s níž hodlá uzavřít manželství a založit rodinu. Pokud by byl nucen opustit území ČR, byl by to rovněž zásah do práva jeho družky. Ani tuto skutečnost žalovaný nebral v úvahu.
5. Žalobce žalovanému vytkl, že nedostatečně posoudil jeho žádost v souladu s § 14 zákona o azylu. Žalovaný toliko konstatoval, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Vyslovil názor, že žalovaný vůbec nebral v úvahu poměry, které vládou v zemi původu, konkrétně pronásledování navrátilců ze strany státních orgánů. Vyslovil přesvědčení, že v případě návratu do země původu by vzhledem k tam panujícím poměrům a k pronásledování navrátilců, byla ohrožena jeho základní lidská práva zakotvená v řadě mezinárodních dokumentů. Namítal, že v případě návratu do vlasti po tak dlouhé době mu tam hrozí nebezpečí mučení, nelidské či ponižující zacházení. Obecně je známo, že v Bangladéši jsou ponižováni a mučeni vězni, zejména osoby, které byly vráceny do země po déle trvajícím pobytu v zahraničí. Žalovaný nerespektoval článek 3 evropské úmluvy o ochraně lidských práv.
6. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že při rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim a zároveň shromáždil dostupné adekvátní informace o situaci v zemi původu. Přestože žalobci v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla dána možnost seznámit se se všemi informacemi, podklady, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či sdělit nové skutečnosti nebo informace, žalobce této možnosti nevyužil, nenavrl žádné další podklady a rovněž neuvedl žádné další skutečnosti či nové informace, které by měl správní orgán vzít v úvahu. Žalovaný vyslovil názor, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Žalovaný dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a citoval rovněž příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu.
7. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci.
9. Ze správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 17. 9. 2020. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci údajů k podané žádosti a v pohovoru žalobce sdělil, že je státním příslušníkem Bangladéšské lidové republiky, národností bengálské a vyznává islám. Nikdy nebyl politicky aktivní, rovněž nebyl členem žádné politické strany. Je svobodný, bezdětný. Hovoří bengálsky a česky. Do České republiky přicestoval na základě víza za účelem sloučení rodiny dne 2. 2. 2010. Pobýval zde na základě povolení k dlouhodobému pobytu, a to od roku 2010 do roku 2015. Od roku 2015 do roku 2020 disponoval povolením k trvalému pobytu. O mezinárodní ochranu v ČR žádá prvně, a to z důvodu legalizace pobytu na území ČR, protože mu byl zrušen trvalý pobyt a vydán výjezdní příkaz z území ČR. Odmítá vycestovat, protože má tady veškeré zázemí a celou svou rodinu. V Bangladéši již nic nemá.

Jiné důvody žádosti o mezinárodní ochranu žalobce neuvedl. Sdělil, že jeho zdravotní stav je dobrý. Na otázku správního orgánu, zda by při návratu do vlasti byl něčím ohrožen, žalobce odpověděl, že se ničeho neobává, ale odmítá vycestovat, protože v Bangladéši nikoho nemá a nemá se tam kam vrátit. V České republice žije již 10 let a má zde celou svou rodinu. Žalobce jiné důvody, které by jej vedly k odchodu z vlasti či k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neuvedl. Protokol o pohovoru nechtěl zpětně přetlumočit, bez připomínek jej podepsal. Z protokolu o pohovoru o udělení mezinárodní ochrany rovněž plyne, že pohovor byl proveden na žádost žalobce v jazyce českém, bez přítomnosti tlumočníka. Žalobci byla dána příslušná poučení, přičemž na dotaz správního orgánu odpověděl, že poučení rozuměl, nežádá bližší vysvětlení, cítí se zdravý a je schopen pohovoru.

10. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území ČR, poněvadž v důsledku jeho vlastní trestné činnosti mu bylo zrušeno dříve udělené povolení k trvalému pobytu na území ČR. Dalším důvodem jeho neochoty k vycestování z území ČR je skutečnost, že zde má rodinu a přítelkyni. Návrat do země původu odmítá, protože tam nemá žádné zázemí.
11. Ve správním spise jsou založeny informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Bangladéši. Žalovaný konkrétně vycházel z informace OAMP Bezpečnostní a politická situace v zemi Bangladéš, ze dne 30. 10. 2020, Informace MZV ČR č. j. 129709-6/2020-LPTP, ze dne 14. 12. 2020 a informace Australské vlády Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu – Bangladéš, ze dne 13. 1. 2021.
12. Ze správního spisu se dále podává, že v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 27. 1. 2021 žalobci dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí shora uvedenými seznámit se s informacemi, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí, či nové skutečnosti nebo nové informace. Žalobce této možnosti nevyužil, nenavrhoval žádné další podklady a rovněž neuvedl žádné další skutečnosti či nové informace, které by měl správní orgán vzít v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
13. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Bangladéši soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí je patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, respektive jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil.
14. Krajský soud předně předesílá, že povinností žalovaného je žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudit na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, z hlediska všech zákonných forem mezinárodní ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují (viz usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 6/2010-107). V posuzovaném případě žalovaný dospěl k závěru, že tvrzení uváděná žalobcem, ani skutečnosti, které vyšly v průběhu řízení najevo, neodůvodňují udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a či § 14b zákona o azylu.
15. Podle ust. § 12 zákona o azylu, se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství,

národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

16. Pronásledováním se podle § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
17. Z ust. § 12 písm. a) zákona o azylu plyne, že žadateli se udělí azyl, pokud je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. V případě udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je podmínkou, že žadatel má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Vzhledem k tomu, že žalobce nikdy netvrdil odůvodněný strach z pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod či z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů, důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. a) nebo § 12 písm. b) zákona o azylu na něj nedopadají. Tvzení, která žalobce uplatnil v průběhu řízení, jsou spojena se ztrátou jeho pobytového oprávnění na území České republiky v důsledku trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen, se snahou o legalizaci pobytu na území České republiky, dále neochotou k vycestování z území ČR v důsledku toho, že zde má rodinu a přítelkyni a v zemi původu nemá žádné zázemí. Uvedená tvrzení žalobce ovšem nemají žádnou souvislost s azylově relevantními důvody pronásledování. Žalobce naopak potvrdil, že v průběhu svého života se neúčastnil ve vlasti jakýchkoliv aktivit politického charakteru, nijak se veřejně neangažoval a ve vlasti rovněž neměl žádné problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami. Žalobce ani nikdy netvrdil, že by v případě návratu do vlasti měl mít jakékoliv problémy. Argumentoval tím, že na území České republiky žije jeho rodina, on zde pobývá již 10 let a v Bangladéši nemá žádné zázemí. Z podkladů pro rozhodnutí, konkrétně například z Informace OAMP z 30. 10. 2020, Bangladěš, bezpečnostní a politická situace v zemi, plyne stran možno vycestování a návratu do vlasti, že Bangladéšská vláda obecně respektuje svobodu volného pohybu uvnitř země, svobodu zahraničního cestování, emigraci a repatriaci. Zákaz zahraničního cestování se vztahoval pouze na osoby podezřelé z válečných zločinů během války o nezávislost v roce 1971. Takovou osobou ovšem žalobce není. Nelze tedy dospět k závěru, že by žalobce pociťoval odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu toho, že se bude vracet do země původu po několikaletém pobytu v zahraničí.
18. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážené újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
19. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje za a) uložení nebo vykonání trestu smrti, za b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, za c) vážné ohrožení života nebo lidské

důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, za d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

20. Dle citovaného § 14a zákona o azylu není podstatné, z jakých důvodů žadateli případně hrozí nebezpečí vážné újmy v zemi původu, ale právě jen existence tohoto reálného nebezpečí. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv nemá. Z informací o zemi původu, na která žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal, plyne, že bangladéšská vláda obecně respektuje svobodu volného pohybu uvnitř země, svobodu zahraničního cestování, emigraci a repatriaci, bezpečnostní situace v Bangladéši je stabilní, v zemi neprobíhá žádný ozbrojený konflikt a ani není ve válce s jinou zemí. Ze zprávy o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu – Bangladéš ze dne 13. 1. 2021 plyne, že u většiny navrátilců, včetně zamítnutých žadatelů o azyl, je nepravděpodobné, že by se stali předmětem nežádoucí pozornosti bez ohledu na to, zda se vrátili dobrovolně či nedobrovolně. Úřady se mohou zajímat o významnější jedince, kteří se věnovali politickým aktivitám mimo území Bangladéše včetně osob odsouzených v nepřítomnosti za válečné zločiny. Jak správně zdůraznil žalovaný, toto však není případ žalobce, neboť státní orgány domovského státu nejevily o jeho osobu nikdy zájem a žalobce nebyl nijak aktivní v kritice současného bangladéšského režimu. Nemá tedy žádný důvod domnívat se, že by se o jeho osobu zajímaly po jeho návratu do vlasti. Závěr žalovaného, že nelze dospět k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, je správný.
21. Správný je i závěr žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany dle § 13 zákona o azylu, neboť z výpovědi žalobce ani z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění správního orgánu nevyplývá, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu ust. § 13 odst. 1 a odst. 2 zákona o azylu. Závěr žalovaného, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny a azyl se mu neuděluje, je správný.
22. Stěžejní námitkou v žalobě je především argumentace proti správnímu uvážení žalovaného u neudělení humanitárního azylu. Dle žalobce žalovaný nesprávně uvážil o jeho rodinné situaci.
23. Z § 14 zákona o azyly plyne, že humanitární azyl udělí správní orgán v případě hodném zvláštního zřetele, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu. Z dikce tohoto ustanovení je zřejmé, že zákonodárce pro udělení humanitárního azylu nestanovuje pevná pravidla či důvody, pro které lze humanitární azyl udělit. Zákonodárce ani nestanovuje, co jsou ty případy zvláštního zřetele hodné, nechává to čistě na uvážení správního orgánu, v jakých případech bude humanitární azyl udělen a v jakých nikoliv. Současně je třeba připomenout, že o humanitární azyl nelze žádat. Na humanitární azyl není právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou uvážení správního orgánu.
24. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění

těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (viz rozsudek NSS ve věci sp. zn. 5 Azs 47/2003, č. j. 2 Azs 8/2004-55).

25. Z výše uvedeného tak vyplývá, že soudy při přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu nejsou oprávněny nahrazovat uvážení správního orgánu úvahou vlastní. Soud pouze přezkoumává, zda správní orgán při svém rozhodování nevybočil z mezí správního uvážení, zda jsou jeho závěry v souladu se zjištěným stavem a zda správní orgán logicky a komplexně odůvodnil své úvahy.
26. Žalovaný své úvahy vedoucí k neudělení humanitárního azylu žalobci uvedl na straně 6.
27. Žalovaný hodnotil nejen osobu žalobce – jeho pobytovou historii, zdravotní stav, sociální situaci a to, že o pobytové oprávnění přišel v důsledku trestné činnosti, za kterou byl odsouzen, ale také celkově rodinnou a sociální situaci jeho rodiny. Žalovaný zcela přílehavě odkázal také na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 1 Azs 178/2015-25, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že humanitární azyl nebyl koncipován k poskytnutí ochrany v situacích obdobných situaci stěžovatele. Nejde o institut, který by měl být „záchrannou brzdou“, pokud jednotlivec vlastním přičiněním pozbude příslušné pobytové oprávnění, konec citace. Se závěry žalovaného, že životní situace žalobce nelze považovat za nikterak mimořádnou a jeho případ není případem zvláštního zřetele hodným, se soud zcela ztotožňuje a nelze dospět k závěru, že by žalovaný překročil ve svých úvahách meze správního uvážení. Rozhodnutí se opírá o logické úvahy a jeho závěry vycházejí ze zjištění z výpovědi žalobce a dalších podkladů pro rozhodnutí uvedených v napadeném rozhodnutí.
28. Je třeba konstatovat, že není pravdou, jak namítá žalobce, že by se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval možným zásahem do jeho rodinného a soukromého života. Této otázce se žalovaný věnoval na straně 4 a na straně 8 napadeného rozhodnutí. Co se týče namítaného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, soud zastává názor, že k takovému zásahu neudělením mezinárodní ochrany dojít nemůže. Samotná existence rodinných vazeb na území ČR nezakládá důvod pro udělení jakéhokoliv typu mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Lze odkázat na usnesení NSS č. j. 2 Azs 21/2018-58, v němž Nejvyšší správní soud zdůraznil, že institut mezinárodní ochrany není obecně prostředkem pro řešení jakýchkoliv problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Není ani prostředkem pro řešení takových problémů, pokud nastaly po příchodu cizince na území České republiky. Ustálená judikatura nevyklučuje, že by zásah do rodinného a soukromého života cizince mohl představovat, a to ve velmi výjimečných případech, důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Bylo by to možné například v případech, kdy by si žadatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky. Každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu až v případě nepřiměřeného zásahu. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu se však nejedná o nepřiměřený zásah, mohl-li cizinec a jeho rodina vést svůj soukromý a rodinný život v jiné zemi, například v domovském státě. Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tedy zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území České republiky. Žalobce má nepochybně více možností, jak svůj rodinný život realizovat

a je pouze na něm, k jaké variantě se rozhodne. V žádném případě však nejde o nepřiměřený zásah do rodinného života žalobce, jak uvádí judikatura.

29. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 3. 8. 2021

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně